
Ostrov souznění

Kuchyně byla liduprázdná, dokonce i pomocnice, které měly večerní směnu, už odešly. Plotna byla vystydlá a Henriettě se nechtělo znovu zatápět, a tak se rozhodla, že se spokojí s chlebem a sýrem. Kromě tikotu kuchyňských hodin nebylo nic slyšet. Celý hotel jako by se už ponořil do spánku.

Postavila na stůl talíř, vyndala ze skryše klíč od spíže a odemkla ji. Uvnitř svůdně voněl čerstvý chléb, šunka a smetana. Chvilku nerozhodně postávala ve dveřích.

Náhle jí připadlo, jako by ucítila závan vzduchu. Nesmysl, zavrtěla hlavou. Bertin hotel není žádný strašidelný dům. I když nějaký domácí duch by atraktivitu hotelu jen ještě zvýšil, pomyslela si s úsměvem. Odesla si na stůl bochník chleba, sýr a máslo, vytáhla ze zásuvky velký nůž a uřízla si z bochníku pořádný krajíc.

Tu ucítila na rameni čísi těžkou ruku. Okamžitě vycítila celým tělem, že to není žádný duch, ale člověk, a aniž se otočila, věděla také, čí ruka to je. Ztuhla a hlavou jí horečně vířily myšlenky. Mysleli na všechno, jen na Hofmanna samotného zapomněli. Na muže, který bez váhání dokázal ženě rozbit lebku.

„Smím být nějak nápomocen?“ otázal se medovým hlasem a vzal jí z ruky nůž. „Posad se,“ poručil jí a Henrietta byla tak zmatená, že mu nůž bez odporu přenechala a posadila se. Ukrojil další krajíce, jako by byli manželé, kteří usedají ke společné večeři, ale jí neuniklo, jak zuřivě zabořil nůž do bochníku, jako by to byl jeho nepřítel.

„Trochu pozdě na večeři, ne?“ řekl a prstem jen jakoby mimochodem vykoušel ostří nože. Henriettě naskočila husí kůže.

„Byl bych si myslel, že v předvečer naší svatby budeš tak vzrušená, že nepozřeš ani sousto.“

Musela se nutit, aby klidně dýchala. Nohy jí brněly a nejraději by se zvedla a dala se na útěk, ale to by nebyl správný krok. Musí ho ukolébat, aby nepojal žádné podezření.

„Těší mě, že k naší svatbě přistupuješ s takovým klidem. Jsi chytrá dívka a víš, že ze svatební noci nemusíš mít žádné obavy.“

Přistoupil k ní blíže a ruka s dlouhým nožem mu volně visela vedle stehna. „Budu k tobě velmi něžný.“

Něžný! Henriettě se sevřelo hrdlo, takže nemohla polknout ani sousto, a zvedl se jí žaludek. Něžný, ach ano, asi jako byl něžný k Sině, až uvrhl do neštěstí celou vesnici. Musela se přinutit, aby nezářela jako hypnotizovaná na nůž v jeho ruce a chovala se nenuceně. Vstala otočená tváří k němu a nenápadně se snažila přiblížit ke dveřím.

Hofmann ji však prokoukl a postavil se do nich. V náhlém popudu zvedl paži a ve světle se zaleskla střenka nože.

„To dlouhé čekání ve mně ovšem roznítilo vášeň. Zítra ji ale konečně utiším. Pak se vrátíme na Samou a já vypomůžu tvému otci.“ Posměšně zkrivil koutek úst. „A řekl bych, že z mého návratu nebude mít radost jen on, ale taky Ella.“

Stál teď tak blízko Henrietty, až instinktivně ustoupila o krok dozadu. Následoval ji a tak se pohybovali jako dva tanečníci, které pohání jakýsi zlý duch v zoufalých tanečních kracích. Zoufalých nyní pouze pro Henriettu, protože najednou stála zády ke stěně a Hofmann těsně u ní. Oba těžce oddechovali. Henrietta strachy, zatímco v Hofmannově obličejí se zračila směsice chťiče a pobavení.

„Teď chci od mé drahé nevěsty konečně polibek, který mi jako ženichovi náleží.“

Měla bych ho políbit, říkala si Henrietta, to ho uklidní. Ale nedokázala se dotknout jeho rtů, měla pocit, že by se pozvracela.

„A řekl bych,“ šeptal jí se zadostiučiněním, „že vrahova dcera by neměla dělat okolky, protože pak bych se taky mohl přestat ovládat a podlehl bych své vášni.“ Stál těsně u ní a držel jí nůž před obličejem.

Henriettě se podlamovala kolena. Rozřeže jí obličej, když se bude zpěčovat? No tak, Henrietto, polibek nic neznamená, zítra se té kreatury zbavíš. Jeho tvář se k ní blížila, ty modré oči, které kdysi pokládala za docela hezké,

ale jež jí nyní připadaly jako dva kusy ledu. Do nosu se jí dral jeho pach po anýzu a tureckých cigaretách a žaludek se jí zvedal.

Jednou rukou ji strhl k sobě a přitiskl se k ní.

Henrietta se zapřela a odvrátila hlavu, ale on ji pevně svíral a ruce jí zkroutil za zády, takže jí při každém pohybu vystřelovala bodavá bolest do ramenou.

Musel zešílet, určitě se tu každou chvíli někdo objeví, Julius nebo Berta nebo noční vrátný, který si sem zajde pro něco k snědku. Hofmann jí držel nůž u ucha.

„Když tak nad tím přemýšlím, nemám vlastně chuť dál čekat a nemám ani chuť být něžný!“ zasyčel tak blízko, že ucítila na líci jeho horký dech.

„Morálka nepatří ve vaší rodině zrovna k největším přednostem, když si vzpomenu na stav tvé sestry a na ty nahé obrázky. No jo, jaký otec, takové dcerky.“ Oplzle se zasmál, jako by právě vyslechl lechtivou anekdotu.

Henriettě bušilo srdce jako zběsilé. Musí něco udělat, ale nesmí ho popudit, je to přece vrah. Hofmann jí přejel ostřím nože po tváři. Henrietta se přinutila zachovat si jasnou hlavu. Co může udělat, aniž by se vystavila nebezpečí?

„Někdo, kdo dělá takové obrázky, chce provokovat. Chcete, aby za vámi muži běhali. Jste dvojčata, takže jedna jako druhá. Uděláme to tady, a to hned. Kdo by chtěl kupovat zajíce v pytlí?“

Pustil ji, ale jen proto, aby ji přitiskl ke stěně a vrazil jí koleno mezi nohy. Zároveň jí držel nůž pod krkem. Volnou rukou jí zajel pod sukni.

Bránila se a snažila se mu vykroutit, ale on se k ní jen přitiskl ještě těsněji, takže skoro nemohla dýchat. Teď už vítězil její strach nad rozumem. Bylo jasné, že nepřestane, naopak, její odpor v něm podněcoval vášeň.

Zvedla volnou ruku, aby ho uhodila do tváře, ale byl rychlejší a přejel jí čepelí po líci. Projela jí ostrá bolest a na šaty ukápla krev.

„Já tě varoval. Jen tak dál a nikdo tvůj obličej nepozná.“

Dostal se k její spodničce a trhl látkou. Bolest jí konečně dodala energii, kterou potřebovala. Zvedla koleno a plnou silou mu ho vrazila mezi nohy. Vytušil však její manévry a včas uhnul. Přitom ji strhl s sebou, a jak se zapotácela, dopadli oba na tvrdé kachlíky. Teď ležel na ní a Henrietta proklínala svoji nešikovnost.

„Nemyslel jsem si, že je v tobě tolik vášně,“ šklebil se Hofmann a šimral jí špičkou nože na hrdle, aby jí připomněl, že nebude váhat použít ho znovu.

Henrietta se plnou silou vzpínala, aby ho ze sebe setřásla, ale byl mnohem silnější a těžší. Uhodil ji do tváře. „Zkus to ještě jednou a jsi mrtvá. A myslím to vážně.“

Vím, že jsi vrah! chtělo se jí zakřičet mu do obličeje, ale ovládla se. Jinak by splnil svůj slib.

Jeho ruce už opět hrabaly v jejích spodničkách a netrpělivě je trhaly. Henrietta nadzvedla pánev a plnou silou do něj narazila, aby ho ze sebe shodila. To ho rozzuřilo a uhodil ji do obličeje tak brutálně, až jí začala na všechny strany stříkat krev.